Posudek vedoucího diplomové práce

Jana Kučerová, Řešení soustav diferenčních rovnic pro sčítání a booleovské operace

Práce se zabývá zobecněním algoritmu pro řešení jisté rovnice obsahující dvě grupové operace na binárních posloupnostech délky n - operaci xor a operaci modulárního sčítání modulo 2^n. Tuto dvojici operací nazývá standardní grupový pár. Vzájemný vztah těchto operací je základem mnohých algoritmů pro symetrickou kryptografii.

Polynomiální algoritmus pro nalezení všech řešení rovnice

$$(x \; xor \; \alpha) + (y \; xor \; \beta) = (x+y) \; xor \; \gamma$$

kde α, β, γ jsou parametry, umožnil autorům Paulovi a Preneelovi oslabit proudové šifry jistého typu.

Autorka se v práci zabývá existencí polynomiálního algoritmu v obecnějším případě, kde místo operací xor a modulárního sčítání vystupují libovolné dvě abelovské grupové operace.

Za hlavní výsledky práce považují charakterizaci vzájemné polohy obou operací xor a + - Věta 2.7., popis všech možných hustých abelovských párů v Tvrzení 4.18. a celou část 4.2., ve které se autorka snaží přímo zobecnit algoritmus Paula a Preneela na husté abelovské páry.

Kapitola 2 je základ teorie trupových párů. Autorka používá definici grupového páru jakožto dvojice abelovských grup se společným neutrálním prvkem na stejné množině X. Později se ukázala jako mnohem vhodnější definice grupového páru jako algebry $(X,0,xor,+)$ s jednou konstantou 0 a dvěma binárními operacemi xor a + takovými, že každá operace zvlášť je abelovská grupová operace s neutrálním prvkem 0. Vždy se předpokládá, že množina X má mohutnost 2^n. Definice používaná autorkou vede občas k problémům s přesnou formulací některých pojmů a tvrzení, například s definici řešení modulo společná kongruence obou grup v trupovém páru, definicí izomorfizmu trupových párů, systému reprezentantů podle společné kongruence trupového páru, apod.

V Kapitole 3 autorka uvádí algebraický pohled na algoritmus Paula a Preneela vycházející z toho, že ve standardním trupovém páru existuje řetěz společných kongruencí maximální možné délky. Zde zůstala na půli cesty v tom, že používá přespříliš systémy reprezentantů místo přímého počítání s kongruencemi.

Druhou vhodnější definici autorka zavádí na počátku Kapitoly 4, pak se ale zase v dalším vrací k původní definici z Kapitoly 2. Na počátku kapitoly autorka předpokládá, že grupový pár má svaz kongruencí maximální možné délky, tj. n. To je definice hustého abelovského páru, která je za vedena ale až později. Následuje obecná teorie hustých abelovských párů a poté v podkapitole 4.1. popis možné vzájemné polohy obou grup v hustém abelovském páru. Zde není dostatečně rozlišená role prvků e_i+e_i, případně $e_i \; xor \; e_i$, a role přechodových funkcí f_i. Zatímco prvky e_i+e_i popisují grupovou operaci +, resp. její rozšíření z podgrupy X_{i-1} na podrupu X_i, funkce f_i slouží k popisu vzájemné polohy těchto operací. Tato část vrcholí Tvrzením 4.18., které také umožňuje spočítat, kolik hustých abelovských párů existuje s danou operací xor .

K této části mám dotaz – je možné z Tvrzení 4.18 přímo odvodit jakým způsobem přeložit souřadnice daného prvku vzhledem k jedné operaci na souřadnice téhož prvku vzhledem ke